

חתונות הרוח חואן-חה.

מתוך "אחים ליו" סיפורי עם סיניים.

בממלכה באיי חי לפני שנים אדם

חכם וצדיק בשם סי-מאו-באו. הוא

מונה למנהל אזור אי, הנמצא

במורד הנהר חואן-חה. מצב האזור

שהועמד לניהולו לא שימח את

המנהל החדש. בכל מקום הוא ראה

רק עוני ורעב.

"הייתי רוצה להבין מדוע העם שלי

כל כך אומלל ועלוב." חשב והוא

לבש בגדי איכר פשוט והלך לבקר

בכפרים.

ומה למד? הנה:

כמנהל האזור היו לו שני עוזרים –

גובה מסים וראש השומרים.

והעוזרים האלה שדדו והכבידו על

האיכרים. בשיתוף עם השמאנים,

שלימדו את העם להאמין באלילים

ולהקריב להם קורבנות, הם הכריחו

את האיכרים למסור מדי שנה

נערה יפה לאשת רוח הנהר

חואן-חה, וכך לפייס אותו.

לשם קיום חגיגת הנשואים הם

לקחו מהאיכרים הרבה כסף וחילקו

אותם ביניהם.

מדי שנה הלכו בין הכפרים

שמאניות שחיפשו בין הנערות את

היפה ביותר עבור רוח הנהר

חואן-חה.

"אם רוח הנהר חואן-חה לא יקבל

נערה יפה מספיק הוא יתרגז, יגביה

את מימיו וישמיד את יבולי האיכרים

של האזור." היו אומרות השמאניות.

איכרים עשירים היו נותנים

לשמאנית מתנות יקרות כדי שלא

תבחר את הבנות שלהם. לכן מדי

שנה היו זורקים לקרקעית נהר

חואן-חה נערה משפחת איכרים

עניים. ביום החתונה היו שמים את

הנערה האומללה על מצוף קטנה,

מקשטים אותו בדגלונים ולפידים

צבעוניים. לצלילי מוסיקה המצוף

הפליג במורד הנהר ושטה עד שמי

הנהר חואן-חה כיסו אותו בגלים

שלו. היה זה סימן שרוח הנהר קיבל

במטפחת אדומה.

"תנו לי לראות האם הנערה היא

יפה מספיק בשביל רוח הנהר

חואן-חה" אמר סי-מאו-באו.

הוא הרים את המטפחת מראשה

של הנערה, הביט על פניה

הרטובים מבכי ונרתע:

"איך זה? אתם רוצים לרמות את

רוח חואן-חה? האם נערה מכוערת

כזו מתאימה לו? והיא עוד בוכה!"

אמר בכעס לעוזרים שלו. ולנערה

פנה בחומרה:

את אשתו.

סי-מאו-באו החליט להגיע בעצמו

למקום ביום בו התקיים הטכס

השנתי של חתונת רוח הנהר

חואן-חה. הוא ראה מצוף קטן שעליו

ישבה הנערה, ראשה מכוסה

"רוצי מכאן! את לא מכובדת מספיק

להיות לאישה של רוח הנהר

חואן-חה!"

הנערה עזבה מהר את מקומה

ונעלמה בתוך הקהל.

ואז סי-מאו-באו פנה לשמאנית

ואמר ברוגז:

"לא נספיק עכשיו למצוא נערה

מתאימה להיות אשתו של רוח

הנהר, ולכן את צריכה ללכת

במקומה. אמרי לרוח שכשרק נמצא

נערה מתאימה מיד נשלח אותה

אליו ותחזרי עם אישור שלו."

כשהשמאנית שמעה את הוראת

המנהל נרעדה כולה ובקושי יכלה

לדבר:

"אני לשם.. לנהר..?" אמרה "הרי

אני אטבע!"

"היא לא פחדה לטבוע ואת

מפחדת!" קרא בכעס סי-מאו-באו

"נו, מהר, מהר עלי על המצוף,

תשוטי ותחזרי."

הוא אמר לחיילים שלו להושיב את

השמאנית במקום הנערה ולדחוף

לנהר.

הרבה זמן חיכה הקהל לחזרה של
השמאנית, אך היא לא חזרה.

"מדוע השמאנית לא חוזרת? אולי
היא תעתה בדרך? אז צריך לשלוח

אחריה את העוזרת שלה"

וסי-מאו-באו ציווה לחיילים להשיט

בנהר את העוזרת.

אך גם זו לא חזרה.

סי-מאו-באו החמיר את פניו עוד

יותר.

"אך, נבזות! במקום למלא את

הרמאים, לקח את העושר השדוד
שלהם וחילק אותו בין העניים.
מאז לא שלחו יותר נערות
כקורבנות לרוח הנהר חואן-חה.

הוראתי הן סתם מרגיזות את רוח
הנהר. אין ברירה. תצטרך אתה,
גובה המסים, להביא לרוח הנהר
את המסר שלי. נו מהר! אל תיתן לו
לחכות סתם!

גובה המסים, חיוור ורועד, לא זז
ממקומו. החיילים נאלצו לקחת אותו
בכוח ולזרוק לגלי הנהר חואן-חה.
ואחריו ציווה סי-מאו-באו לשלוח
לשם גם את מפקד השומרים.
אחרי כל זה סי-מאו-באו הסביר
לעם הכפריים את האמת על